

Storskalig målare krymper fantasivärlden

Konstnären Linn Fernström.

Foto: Filip Erlind

Hon är känd för sin färgrikt målade fantasivärld i skala 1:1. Men när konstnären **Linn Fernström** på torsdag åter ställer ut på Lars Bohman Gallery i Stockholm har hennes konst fått en ny dimension. Figureerna har sugits ut ur dukarna och flyttat in i rummet.

Du slog igenom 2001, men debuterar först nu som skulptör. Varför?

"Nya material är spännande och får mig att se på ett nytt, tredimensionellt, sätt på världen. Precis som när man har varit ute och rest, kommer hem och ser saker man inte såg innan. Detsamma gäller om jag tittar på skulpturens former. Då ser jag dem ute i verkligheten, kan ta med mig det in i måleriet och konstnärskapet blir rikare."

Dina målningar brukar vara i naturlig storlek, men skulpturerna är mindre. Vad hände?

"Tanken var att de skulle vara större, men jag bestämde mig för att testa så här först."

Just nu rankas du som nummer 397 bland världens bäst säljande konstnärer. 2010 sattes prisrekord på Bukowskis när din målning Ballongerna såldes för 1,55 Mkr, och i fjol omsatte ditt bolag 1,3 Mkr. Är pengar viktigt för dig?

"Pengar är livsnödvändigt så tillvida att man inte överlever utan dem. Sedan är det inte livsnödvändigt att bli rik."

Är du rik?

"Att vara konstnär är jättestuff. Man kan tycka att verken säljs dyrt, men det är så många som ska ha av kakan så vill man tjäna pengar finns det bättre sätt att göra det på."

Så vad är din drivkraft?

"Det finns något i mig som vill ut, som pockar på, något som vill pratas om. Drivet är nästan som ett godisugg. Så har det alltid varit."

Ofta framstår djur, natur och figurer i dina bilder som skrämmande. Vad tycker du om det?

"Jag kan förstå att folk tycker att de är läskiga, men det måste inte vara så. Jag minns en pojke på utställningen 2001 som drog fram en stol för att, på nära håll, se på en målning med en kvinna som håller upp två huvuden. Sedan sa han: 'Mamma, hon håller om huvudena'. Jag säger inte att bilderna inte är läskiga. Men de kan vara mer än så."

Vad skrämmer dig?

"Att någon i familjen eller vänner ska dö för tidigt. Att jag skulle få cancer, bli svårt sjuk, vara med om en bilolycka, eller att det skulle bli krig. Obehagliga saker som man kan drabbas av."

Finns det med i din konst?

"Ja, på så sätt att döden och livet lever sida vid sida i bilderna. Just den här utställningen går från en akvarellvärld till starkare färger och ut till skulpturerna. Jag har under arbetets gång sett det som att det rinner en flod mellan världarna. Likt floden Styx, som i grekisk mytologi rinner mellan döden och livet. Att efter döden kunna leva vidare på andra sidan floden är en fin och handfast syn på världen."

Men tror du på livet efter detta?

"Jag vet inte. Det är inte det viktiga, utan det fina i den världsbeskrivningen är att världarna existerar parallellt. För mig handlar det inte om att berätta vad jag tror på eller om att komma med någon sanning. Snarare är den en beskrivning av livets skörhet, att döden är lika delaktig i livet, och att vi söker efter religion, politik och svar på livsfrågor."

2012 flyttade du till New York. Har din konst påverkats av det?

"Även om det är lite av en klyscha så är allting större i USA. Hamburgarna, haricots verts-förpackningarna och träden är större, ljuset är annorlunda och det är starkare färger. Det tror jag finns med i målningarna."

Inför flytten sa du att du var osäker på "om det var för gott". Hur känner du i dag?

"Jag vet fortfarande inte, och vet inte om jag någonsin kommer att veta. I år har jag varit i Sverige i tre månader. Men det är speciellt att flytta någon annanstans. Precis som människor som flyttar till Sverige hänger jag mitt emellan. Mina kompisars föräldrar, som kom hit från Finland för 40 år sedan, har alltid tänkt och tänker kanske fortfarande att de ska flytta hem. Man lever med dubbla identiteter, och jag kommer aldrig att bli amerikan. Men för mig är det det oerhört berikande att vara någon annanstans, där folk tänker annorlunda."

För att ...?

"Till exempel för att deras system för föräldra- eller sjukpenning ser helt annorlunda ut. I Sverige tänker vi direkt 'oj, oj, oj har de ingen sjukförsäkring?'. Men nej, i övriga delar av världen har man inte det, och det är berikande att se att världen är större, även om just de två sakerna är bra med Sverige. Att se saker på andra sätt är otroligt lärorikt."

Caroline Åkerlund
caroline.akerlund@di.se